Orizonturile de neatins ale căutării din noi

On Aprilie 19, 2015

Extinde-ți cunoașterea prin explorarea directă a realității subiective, după cum dictează schimbările reflectate în planul artei.

Aveam disperată nevoie de a fi altcineva, sub bagheta experimentală a ideii cunoașterii absolute, încercând să-mi dau seama, la fel cum în artă se pot prezenta lucrurile în desăvârșirea construcției lor, ce anume poate fi înțeles și ce nu poate fi. Ceva caracteristic sensibilității metafizice a artistului genial care, sugestionat de obiectele de artă, îndeamnă lumea la a căuta emoțiile estetice.

Nevoia de a fi căutător. Un demiurg izolat creând capodopere printr-un act de cultură si simțire. Un autor dotat, cu scrieri pline de duble înțelesuri, purtând în el acea vibrație de tip determinist, crescând pe măsura apropierii sale de o deplinătate nemărturisită, până în cea mai adâncă esență a ceea ce poate fi gândit și creat, explicat doar prin efectul artei asupra trăirilor cele mai intense care duc la săvârșirea voii sale.

Greu de acceptat. Era o întoarcere în mine însumi ori de câte ori mă avântam pe câmpurile de bătălie ale neajunsului, închipuind și folosind totul, cele de dinainte și cele de după inițierea mea în arta efectelor contrastante, în construirea neștiutului. Care, după regulile unei metode științifice, cu formularea unor inferențe cauzale, în contextul unei intenționate aplecări către abstract și idealism, puteau face lumină în adâncul mister al lumii. În spectacolul imaginării individuale.

Dacă vrei să afli mai multe despre o lume supusă rigorilor artei trebuie să găsești cea mai adecvată expresie simbolică a nemărginirii unui parcurs de viață care pornește din descrierea obiectului real și se desăvârșește în constituirea obiectului literar.

Creativ, răsuceam fiecare umbră și fiecare lumină într-o spirală care cobora spre neînțeles. Urcând apoi deasupra frumosului care se adresa rațiunii. Curios de a ști tot ce poate fi cuprins de simțuri, de percepții, de materie și suflet, în prelungirea lor experimentală. Practic, intram într-un soi de mentalitate de tip: *„ Parcurge întregul contur al creației în sens invers "*. Fapt care mă făcea să mă simt altcineva, dând noțiunea obiectivă a eului real distinct în proiecția unei realități idealizate.

Într-un fel, cred că mă confundam cu esteticianul acela grec care sublinia caracterul relativ al poziției diverselor categorii estetice în cadrul propriului lor sistem. Închipuitul devenea neînchipuit. Şi invers. De unde posibilitatea fiecăruia dintre ele de a se impune mai mult, în continuitate una față de alta, prin explorarea directă a realității subiective, după cum dictau schimbările reflectate în planul artei. Conform a ceea ce știam și a ceea ce nu știam despre mine însumi.

Leadership: Poți să creezi ceva într-o accepțiune diferită a artei, generând efectul de ecou al unui act de simțire care doar împreună cu atingerea unei ținte particulare realizează întregul unei interpretări simbolice inegalabile?

Pentru a stabili caracterul și importanța unei creații trebuie, mai întâi, să-i definim punctul de pornire, sensul, structura, sursa în care se produce scânteia de rațiune, cu alte coordonate de analiză. Şi să vedem ce reliefează. Dar cel mai important este felul cum se combină, în ultimă instanță cu starea de spirit a artistului, cu propriile sale sentimente, înlăturând posibilele confuzii cauzate de dezechilibrul dintre real, ideal și ficțional.

Atingerea unei ținte particulare de recepționare a diferitelor sensuri ale artei se măsoară în cursul încercării de a reda cât mai complet cu putință, într-o imagine frontală, tot ceea ce se știi despre un obiect care atrage atenția prin simplitatea sa dezarmantă. Actul de simțire decurge din completarea obiectului cu o anumită nuanță emoțională, numită poate "sacralitate", sau cu o anumită valoare (bună sau rea), sau atribuindu-i o prestație de vis prin amestecul unic de performanță, eleganță, inovație și eficiență.

Căutările mele în zona artei au ca simbol de identificare specificația I.M, adică imagine a unui spațiu privit de sus, în vedere panoramică, a secvențelor din desfășurarea cronologică a unei literaturi din care obiectele sunt percepute ca rămânând constante, având aceeași mărime, forma și culoare, chiar dacă imaginea lor proiectată pe retina unei memorii comune se schimbă.

Arta este limbajul lucrurilor care capătă viață prin felul cum sunt transpunse într-un labirint mereu schimbător de text și imagine, în care interpretarea devine o experiență de lucru cu sinele.

A crea ceva într-o accepțiune diferită a artei, generând efectul de ecou al unui act de simțire, înseamnă uneori să dai naștere efectului unei intenții de comunicare între lucrurile care te înconjoară și maniera de fi exprimate într-un limbaj adecvat unui discurs de manipulare.

Implicarea emoțională este acea forță colosală ce te leagă de un anumit mod de a gândi care te lasă să fii tot ce poți să fii. O forță care, pe de altă parte, dă un curs acțiunii care este relevant pentru atingerea unei ținte particulare. Ea dă startul unei ample campanii de creație, manifestându-se în mod vizibil în curiozitate științifică, într-o stare de inspirație perpetuă și într-o cursă de căutare a punctelor de vedere care îți avantajează aspirația spre ideal, spre tot ceea ce este îndrăzneț în artă.

În leadership este important ceea ce creezi într-o accepțiune diferită a artei, a culturii, a limbajului, a stărilor de spirit, depășind stadiul „banalului" care nu demonstrează nimic și generând efectul de ecou. Nu degeaba Nichita Stănescu vedea în actul creației o „stare de ecou". Ceva care are rezonanță atât în sufletul tău, cât și în jurul tău, dar mai ales în ceea ce consideri a fi schimbare prin puterea de pătrundere în blindajul neștiutului.

Leadershipul, conturându-se ca reacție la ceea ce încerci să realizezi prin actul creației, sub bagheta experimentală a ideii cunoașterii absolute, are ca material de filtrare informațiile, elementele realității subiective, prin viziunea imaginației și puterii de expresie, transformându-le în valori raportate la existență și la lumea din jur.

Întregul unei opere de artă este un cumul de lucruri, fapte și idei subordonate emoțiilor care prin sugestie, prin imagine și simbol pot căpăta forme concrete de viață.

Orizonturile de neatins ale căutării din noi pun în evidență acea stare a minții din care omul reușește să perceapă fiecare emoție și să o accepte ca pe o forță propulsatoare spre o evoluție mult mai avansată, și intrarea sa într-un soi de mentalitate de tip: „Parcurge întregul contur al creației în sens invers".

Source: https://neculaifantanaru.com/orizonturile-de-neatins-ale-cautarii-din-noi.html